

Stille teater

Den danske kunstner Kirstine Roepstorff er kendt for sine farverige og stærkt kommunikerende collager. Nu går hun nye veje. Med projektet *Stille teater* breder hun den todimensionelle collage ud i rummet. Solvej Helweg Ovesen har mødt Kirstine Roepstorff for at høre nærmere: Hvorfor teater nu?

Du er i gang med at lave en teateropsætning, hvor du sætter figurer fra dine collager i bevægelse på en scene – lidt i stil med et mekanisk dukketeater uden skuespillere. Det ved jeg, fordi vi samarbejder om projektet Stille teater til U-TURN Kvadriennale for Samtidskunst i København til efteråret 2008. Mange kender dine collagearbejder, hvor et af de fantastiske elementer, der går igen, er legen med rumlige kvaliteter – ja, nærmest skulpturelle former inden for den todimensionelle collage. Hvad er det, der nu får dig til at lave 'collager' i tre dimensioner?

Jeg er nysgerrig overfor, hvordan materialer virker – ikke bare den fysiske form, men også den konceptuelle idé om collagens materiale; om ting, der er sat sammen. Jeg vil undersøge, hvordan det plastiske koncept i collagebegrebet kan trækkes og formes, hvor meget det kan strækkes ud og stadig give mening i vores forståelsesunivers.

Collage var ikke et projekt fra starten, det kom til mig på spontan vis, men udviklede sig mellem hænderne på mig, fik flere dimensioner og flere muligheder. På Kunstakademiet i København startede jeg med at lave konventionel skulptur. Objekter i rum. Egentlig må jeg tage mig selv i at opfatte collagen som skulptur eller objekter i rum – blot i todimensionelt rum – med mulighed for den mentale udvidelse.

Det tog tid at finde ud af, hvorfor og hvad det var ved collagemetoden, der fascinerede mig, og hvordan jeg personligt kunne bruge det til at give udtryk for de ting, jeg sanser. Det har været en lang rejse, men rig på oplevelser, forståelsesforsøg og fejltagelser. Jeg har måtte lære at spidse ører over for logikker, som ikke nødvendigvis er repræsenteret i vores almene og rationelle forståelse af verden.

I starten var det vigtigt at forklare, hvilket udgangspunkt jeg orienterede mig fra i mine værker – f.eks. politiske og mellemklasseske magtstrukturer og de logikker og konsekvenser, de har. Det behov har jeg sluppet, men ikke emnerne. Med tiden accepterer jeg tilstedeværelsen af ting og situationer og ser ikke samme nødvendighed i at underbygge dem rationelt. Det skaber en frihed, som jeg bevidst leger med i værkerne. Jeg kan nu bevæge mig længere væk og eksperimentere over et langt bredere spektrum uden at hive årsager og forklaringer sammen.

Med teateret forsøger jeg at tage den 'fastlåste' collage ned fra væggen og placere den i rum. Jeg håber, at den kan åbnes op på ny, så det rum, der før var fastlåst, kan få plads til at ånde. Jeg tillader mig her at give slip på en del af den kontrol, som jeg ellers har

Kirstine Roepstorff *Six Who Observe and One Who Suffers*, 2007. Mixed-media collage, 97x55 cm (detail). Courtesy Peres Projects, Los Angeles Berlin

over de intentioner, som værket rummer, når det hænger på væggen med lim og i ramme. Jeg vil have langt mindre kontrol over beskuerens læsning, produktet og universet eller tematikken i et teaterstykke. Det synes jeg er et forsøg værd.

Du har mindre kontrol ude i rummet?

På nuværende tidspunkt, ja. Forhåbentligt kommer der et langt større fortolkningsrum overladt til beskueren. Det fordrer fra min side en ekstrem fin balance mellem præcision af grundtemaet og tilstedeværelse i udførelsen og på den anden side åbenhed for at undgå at være belærende.

Gengangere

Der er nogle enheder eller temaer, som har kondenseret sig i collagerne, og som du ser som velegnede til en rumlig og tidlig præsentation?

Ja, i processen med collagerne har jeg arbejdet med karakterer eller billeder, som gentager sig over tid, og som går igen i forskellige serier. Det er symbolske karakterer med en metaforisk ladning, f.eks. *The In-between*, *Balance*, *The Moment Man*. Karaktererne sætter en stemning eller anslår en tematik, som har indflydelse på de andre elementer i collagen.

The In-between betegner og formes af rummet mellem det,

Silent Theatre

Danish artist Kirstine Roepstorff, formerly known for her highly communicative collages, is now seeking new challenges: Her project *Silent Theatre* is effectively a spatialization of her previously two-dimensional work. Solvej Helweg Ovesen asks Kirstine Roepstorff: Why theatre? Why now?

You are currently working on a production, moving figures from your collages onto the stage – a little like a mechanical theatre with no actors. I know this because we are cooperating on the project Stille Teater – Silent Theatre – for the U-TURN Quadriennale of Contemporary Art in Copenhagen, scheduled for Autumn 2008. Many are familiar with your collage-works. One fantastic, recurring element is your play on the spatial qualities, the almost sculptural forms

that occur within their two-dimensionality. How did you start making three-dimensional 'collages'?

I am curious about the working of materials, not simply their physical form, but the whole conceptual idea of collage as material: of juxtapositions. I want to investigate how the plastic concepts of collage can be stretched and shaped, how far they can be stretched while still making sense.

Initially, Collage was not a

Kirstine Roepstorff *If Balance Stops and Asks Why, Balance Will Die*, 2006. Mixed-media collage, 274x388 cm (detail). Courtesy Peres Projects, Los Angeles Berlin

Kirstine Roepstorff *The Mirrored Self I*, 2007. Mixed-media collage in two parts 134x84 cm (detail). Courtesy Peres Projects, Los Angeles Berlin

der allerede er defineret. Her tænker jeg på rummet mellem træerne i en skov eller husene i en by. Mellem vores konventionelt fastsatte værdier eller definitioner. Det er 'frie rum', hvor man kan navigere ud fra det allerede fastsatte, normsættende og identificerede i verden. Lidt på samme vis, som når jeg arbejder med collagen. Jeg tager udgangspunkt i billeder, situationer og historiske begivenheder, som vi med vores vestlige perceptionsapparat kan genkende og dermed kan finde vej i eller afkode.

Moment Man som karakter handler for mig om at lade ting være ting uden at sætte dem i forhold til andet. Det handler om at frigøre objekter og situationer. Lade dem være nok i sig selv for på den måde bedre at kunne holde dem fri fra projiceringer og vaneforestillinger.

The In-between er på den måde et rum, som jeg har arbejdet med, og som eksisterer inde i collagen. I mine mere konventionelle collager er det blevet holdt fast af klister og papir og ramme. Nu prøver jeg at åbne op og give ansvaret for navigeringen til beskueren, når *The In-between* bliver til en teatersituation. En situation, hvor et mindre antal publikummer ad gangen bænkes i et mørklagt rum, hvor stykket så sættes i gang, hvor alt foregår mekanisk – lys, kulisser, dialog. I får at se.

Collagens hukommelse

Hvad betyder en karakter som Moment Man. Kan du fortælle lidt om den og andre karakterer, der går igen i dine collager og i teaterformen?

Hele mit univers af karakterer består af abstrakte metaforer. *Moment Man* ligner en tryllekunstner, der holder en bold i ligevægt mellem sine hænder. Bolden har ikke umiddelbart nogen fysisk forbindelse til *Moment Man* eller omgivelserne. Den bliver holdt i opdrift af fri energi. *Moment Man* som karakter handler for mig om at lade ting være ting uden at sætte dem i forhold til andet. Det handler om at frigøre objekter og situationer. Lade dem være nok i sig selv for på den måde bedre at kunne holde dem fri fra projiceringer og vaneforestillinger.

En karakter som *Balance* har form af en kvinde, som balancerer med bolde. Hver gang hun indgår i en collage eller i en sammenhæng som figur, så hentyder hun til en akt af balance eller mangel på samme.

Jeg tror på forbindelser, relationer og på, at vi konstant bliver påvirket af de sammenhænge, vi indgår i. Jeg insisterer på, at alting har en betydning, også selv om den kan synes minimal. Det betyder også, at jeg genbruger mange produkter, fraklip og ressourcer fra tidligere collager. Det skaber en form for hukommelse i værket, som hele tiden producerer underliggende stemninger.

Dialog

Hvordan vil det univers, som du har skabt i dine collager, blive præsenteret i Stille teater?

I *Stille teater* skaber jeg en situation med to overordnede stemmer, som går i dialog. Jeg er stadig i skriveprocessen og vil ikke løfte sløret for meget. Men jeg kan fortælle, at det er stemmer, der taler på en måde, som er inspireret af karaktererne i mit collageunivers. Teaterstykket er spundet over dialogen mellem de to stemmer, hvor den ene er konkret, rationaliserende og forsøger at holde fast på sammenhænge, et billede på *mankind*. Den anden stemme taler

project in its own right; it came to me spontaneously and then evolved from there, developing more dimensions, more possibilities. At the Royal Academy of Fine Art in Copenhagen I initially made conventional sculptures,

objects in space. I catch myself thinking of collages as sculptures or objects in space – two-dimensional space that is – with the option of mental expansion.

It took time for me to discover what it was that fascinated me about collage as a technique and how I was personally able to make use of it to express my sensory impressions. This has been a long journey, one full of rich experiences as well as attempts at understanding and mistakes. I have had to learn to pay attention to logic that is not necessarily represented in our ordinary, rational understanding of the world.

In the beginning I needed to explain the starting points of my work – e.g. political and interpersonal power structures, their logic and their consequences. Now I have relinquished this requirement, but not the topics themselves. Over time I have come to accept the presence of things and situations and no longer find it necessary to underpin them rationally. This gives me a freedom that I consciously exploit in my works. I am now able to move further away, experimenting across a far broader spectrum without being obliged to bring together cause and effect.

The idea of the theatre is to attempt to take a 'locked' collage, remove it from the wall, and position it in space. I hope this will permit new openings, bringing a breath of fresh air into spaces that were previously

locked. I am permitting myself to let go of part of my normal control vis-à-vis the intentionality of works hanging on the wall, all glued and framed. I want a much lesser degree of control over the audience's reading, over the product, the whole universe or theme of a piece. I think it's worth a try.

So you have less control in space?

At the moment, yes. Hopefully this will lead to a far greater interpretative space becoming available to the spectator. On my part this requires an extremely fine balance between on one hand specifying the basic theme and being present in its execution, and on the other maintaining a certain openness in order to avoid lecturing the audience.

Repetitions

Are there any particular units or themes that have condensed in your collage works which you consider suited to spatio-temporal presentation?

Yes, in the process of working with these collages, I encountered characters or images repeating over time and in different series. These are symbolic, metaphorically charged characters like, for example, *The In-between*, *Balance* or *The Moment Man*. These characters indicate a mood or theme that influences the other elements of the collage.

The In-between denotes and is shaped by spaces between what is already defined. In this case I am thinking of the space between the trees in a forest or the houses in a town, or between our conventionally determined values or definitions. These are 'free spaces' where it is possible to navigate from what is already set, normative, and identifying in the world. This is a little like working with collage. I start out with images, situations, and historic events that we with our western precepts can recognize

Fragility is one of my favourite collage-qualities. Collage is made up of everyday materials. It has a certain evanescence, an immediacy and a transitoriness that you try ineffectively to maintain with glue.

i abstrakte vendinger og lader alting forblive svævende, urørt, men observeret. Så meget kan jeg sige nu.

Bliver det som at opleve to skuespillere på scenen? Skal vi forstå det konkret?

Ja, teateret skal forstås absolut konkret. En konkret abstraktion, fordi mine værker altid er abstrakte, hvad indholdet angår.

Skrøbelighedens værdi

Hvis vi ser på paralleller imellem collagen og teatermediet, hvad er det så, der gør, at du synes, det er interessant at arbejde med de to former?

Skrøbeligheden. Det er skrøbeligheden, der er en af de kvaliteter ved collagen, som jeg holder mest af. Den er lavet af hverdagsmaterialer. Den har en flygtighed, en umiddelbarhed og en forgængelighed, som man på en forarmet måde forsøger at holde fast i med klister. Essensen af collage er bevægelse og skrøbelighed – man klipper fra det, der er, approprierer og arrangerer på ny – selve materialet er forgængeligt. Det er der en fin pointe i, eftersom de ting, jeg sætter mest pris på i tilværelsen, er skrøbelige – kærlighed, relationer, demokrati.

Det er alt sammen størrelser, som eksisterer og har en værdi, fordi vi tillægger dem en værdi, fordi vi i fællesskab mener,

and thereby navigate or decode.

So *The In-between* is a space that I have worked with, one that exists within the collages. In my more conventional pieces, it was fixed with glue, paper, and frames. Now I am trying to open up and delegate the responsibility of navigation to the viewer, when *The In-between* becomes a theatrical situation, where a small number of the audience sit down in a darkened room, and the piece begins, where everything is automatic, lighting, sets, dialogue. You'll see.

Collage Memory

What does a character like Moment Man mean? Could you tell us a little about him and other characters that appear both in your collages and in their

theatrical counterpart?

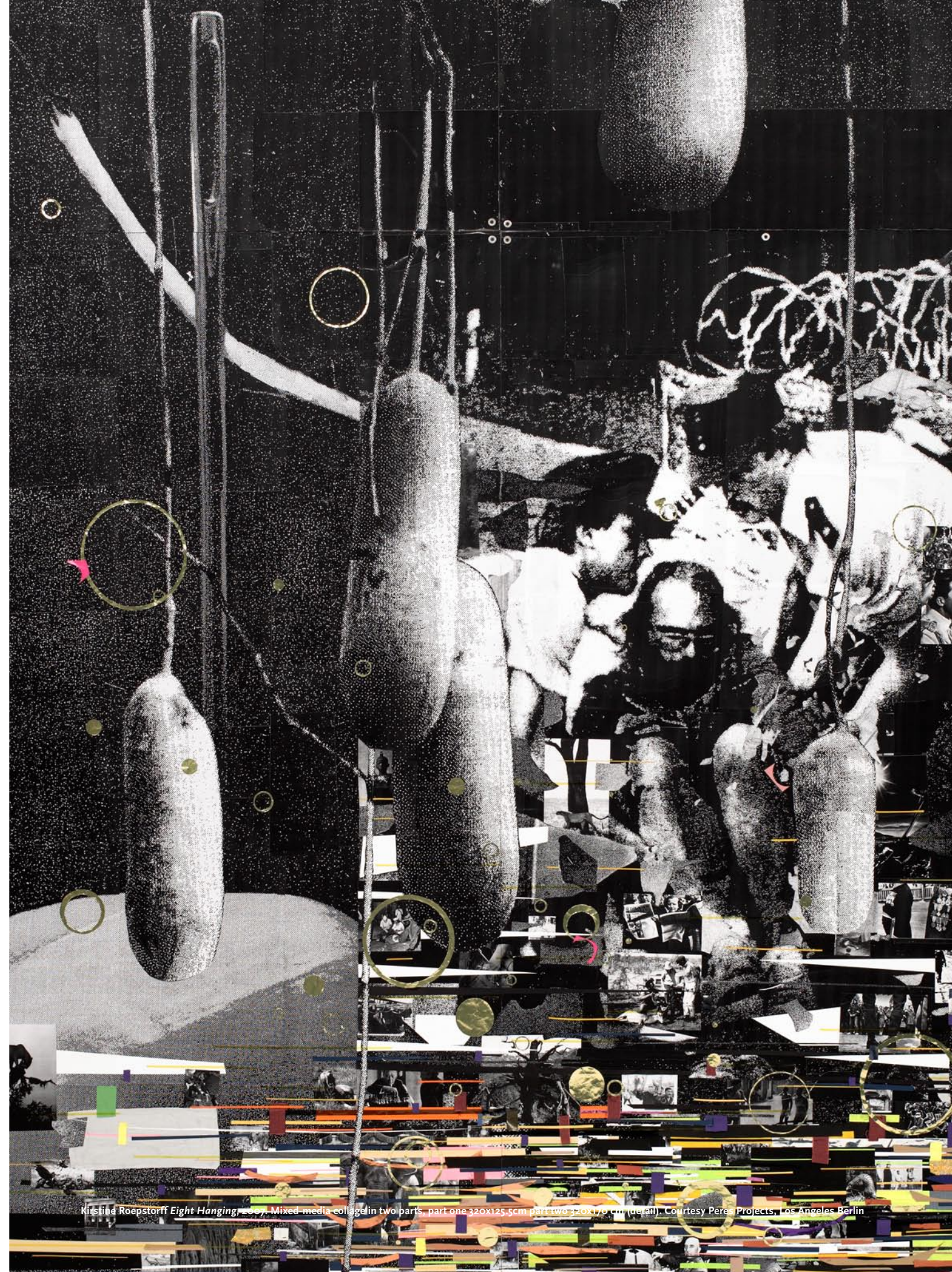
My entire character-universe consists of abstract metaphors. *Moment Man* looks like a magician balancing a ball between his hands. The ball has no apparent physical relation to *Moment Man* or to his surroundings. It is held up by sheer energy. For me the *Moment Man* character is about letting things be without positioning them in relation to something else. It is about freeing objects and situations. Permitting them to be self-sufficient in order to keep them free of projections and habitual imaginings.

A character like *Balance* takes the form of a female, balancing with balls. Each time she forms part of a collage or some other context, she is referring to an act of balance – or the lack of it.

I believe in connections, relations, and that we are constantly affected by the contexts of which we form a part. I insist

Kirstine Roepstorff *Out bound*, 2005. Mixed-media collage, 166x155 cm (detail). Courtesy Peres Projects, Los Angeles Berlin

Kirstine Roepstorff *Eight Hanging*, 2007. Mixed-media collage in two parts, part one 320x125 cm part two 320x170 cm (detail). Courtesy Peres Projects, Los Angeles Berlin

Kirstine Roepstorff *The Mirrored Self II*, 2007. Mixed-media collage in two parts, 150,5x100,5x20,5 cm (detail). Courtesy Peres Projects, Los Angeles Berlin

at de er værd at tage vare på. Ligesådan er collagen kun af værdi for dem, der værdsætter den nye symboladning, for andre er en collage måske blot en samling *trash*. En collages levetid er kort, hvis ikke der er nogen, der griber den og dens betydninger og tager den med ud i verden.

Collagen og teatret er begge skrøbelige, teatret fordi det kun eksisterer i nuet og i hukommelsen – når det opføres *live*. Man kan ikke forvente, at beskueren husker hele dialogen i et teaterstykke. Men som beskuer sidder du tilbage med de konklusioner, der har ramt dig på en bestemt måde i forhold til der, hvor du er i dit liv. Deri ligger der for mig en fin flygtighed, skrøbelighed og en frigivelse af kontrol. Jeg glæder mig til at arbejde med den åbenhed.

Kirstine Roepstorff's Stille teater vil præsenteres som installation (teater i mekanisk loop) på udstillingen og vil kunne ses af alle besøgende på U-TURN Kvadriennale for Samtidskunst, Carlsberg Bryggerigrunden i Valby København, 5.9.-9.11.08. Se U-TURN www.uturn-copenhagen.dk.

Kirstine Roepstorff (f. 1972) er billedkunstner, bor og arbejder i Berlin.

Solvej Helweg Ovesen (f. 1974) er redaktør af SUM, kurator og kunstnerisk leder af U-TURN Kvadriennale for Samtidskunst i København.

that everything has significance even if it appears minimal. This also means that I recycle a lot; products, cuttings and resources from previous collages. This creates a kind of memory in the works, which are continuously producing underlying atmospheres.

Dialogue

How will the universe you have created in your collages be presented in Stille Teater?

In *Stille Teater* I am creating a situation with two overlying voices entering into dialogue. I am still in the throes of the writing process so I don't want to give too much away. I can, however, tell you that these voices are conversing in a manner inspired by the characters from my collage universe. The whole piece is spun out over the dialogue between these two voices, where one is concrete and relational and tries to hold on to a connection, the image of 'mankind'. The other voice speaks in quite abstract terms, leaving everything floating: untouched but observed. That is all I am going to say for now.

Will it be like experiencing two actors on stage? Are we to understand this literally?

Yes, the theatre is to be understood quite literally as a concrete abstraction since my work has always been abstract in terms of content.

The Value of Fragility

Considering the parallels between the two media: collage and theatre. What is it about working with these two different formats that appeals to you?

It's the fragility. Fragility is one of my favourite collage-qualities. Collage is made up of everyday materials. It has a certain evanescence, an immediacy and a transitoriness that you try ineffectively to maintain with glue. Fragility and movement

are the essence of collage – you cut from what is already extant, then appropriate and rearrange it; the material itself is transitory. There is a point here, since all the things I value are fragile – love, relations, democracy. The lifespan of a collage is short, unless someone seizes it as well as its significances and brings it out into the world.

Theatre and collage are both fragile, theatre because it exists only in the moment and in memory – when it is performed *live*. One cannot expect the audience to remember the entire dialogue of a piece. Yet, as members of the audience, we are left with conclusions that strike us in a certain way depending on where we are in our lives. For me, this entails a fine transitoriness, a fragility, and a relinquishing of control. I look forwards to working with this openness.

Kirstine Roepstorff's Stille Teater will be presented in loops (like video-installations) and will be available to all visitors to the U-TURN Quadrennial for Contemporary Art, The Carlsberg Brewery Site in Valby, Copenhagen 5.9-9.11.08. See U-TURN www.uturn-copenhagen.dk.

Kirstine Roepstorff (b.1972) is an artist living and working in Berlin.

Solvej Helweg Ovesen (b. 1974) is co-editor of SUM, curator and artistic manager of the U-TURN Quadrennial of Contemporary Art in Copenhagen 2008.

Translation: Caitlin Madden

Kirstine Roepstorff *Moment Man*, 2007. Mixed-media collage, 204x292 cm (detail). Courtesy Peres Projects, Los Angeles Berlin